

Santiago de Compostela, 29 januari 2023

Lieve Boze Man,

De ochtenden begonnen deze week niet met vogels maar met krabben.

Niet de schaaldieren, nee, maar het geluid:
nog voor de wekker ging, klonk in de straat het geschraap
van ijskrabbers over autoruiten.

Een schor gekras als antithese van het ornithologisch voorjaarsconcert.

Nog nauwelijks halverwege ben ik al wel klaar met deze winter,
met de neerslag die maar niet wil vlokken,
met het donker waarin ik mijn kinderen naar school breng.

Overall hangt chagrijn. Als een klamme, kelderkoude mist.

Iemand wilde deze week een ruzie met me beginnen.
Niet in het echt, maar in een schaduwhoekje van de sociale media.

En omdat ik niet denk dat er iemand zit te wachten
op het gebekvecht van twee onbeduidende mannetjes
en ik daarnaast stevig twijfel aan het nut van internetdiscussies
- zelden wordt iets nieuws gezegd, nooit wordt naar elkaar geluisterd -
wees ik de ruzie beleefd af.

Ik schreef dat ik hem zijn mening niet misgun,
maar dat ik hoop en geloof dat er meer is dat ons bindt dan dat ons scheidt.

Waarop hij in woede ontstak.

Ik was mij er tot op dat moment niet van bewust
dat je iemand met een poging tot verzoening kan provoceren.

Naïef van mij, natuurlijk, op het internet is alles provocatie;
zelfs een olijftak, een duif, een witte vlag.

In zo'n gesprek, als je het een gesprek wil noemen,
is escalatie de enige uitkomst
en aangezien hij mij daar niet voor nodig leek te hebben,
dat escaleren ging hem in zijn eentje prima af,
besloot ik de computer uit te zetten en wat anders te gaan doen.

Een goede beslissing, al bleef ik met een wat onbestemd gevoel zitten
dat maar langzaam wilde wegebben.

Boze mannen blijven plakken.

In de loop van de week werd het wel steeds lichter,
en op vrijdag merkte ik dat de zon scheen toen ik mijn kinderen op school afzette.

Goed, dat was omdat we te laat waren,
maar dat kon mij net zo min wat schelen
als de vogels - die ik eindelijk weer hoorde fluiten.